

Bij het afscheid van Piet Vergunst

“Het theologisch onderwijs vanwege de Gereformeerde Bond nadert een kruispunt.” Piet, dat zei jij twintig jaar geleden op de jaarvergadering van de Gereformeerde Bond. Je doelde op het naderende afscheid van Wim Verboom en Arie de Reuver en op de keuze van de PThU voor Leiden, Utrecht en Kampen.

Intussen zijn we vele kruispunten gepasseerd. De enige constante in de academische theologie is de constante verandering.

Aan mij de vraag wat jij betekend hebt voor het academische onderwijs in de gereformeerde theologie. Twee anekdotes. Je gaf mij in 2007 een schop onder de tafel. Anders was ik tegenover de decaan van de faculteit Geesteswetenschappen in Utrecht vol in de verdediging gegaan toen hij vroeg wat dat voor boekjes waren die ik gepubliceerd had. De decaan in Groningen bedankte Theo van Campen en jou ooit hartelijk voor de investering in de vrijzinnige theologie. Gelukkig had hij een zwaar Duits accent en verstonden jullie het niet, of deden jullie alsof? Beide verhalen tekenen wel de kloof tussen onze idealen en de academische wereld.

Veel belangrijker is de vraag wat jou bewoog om je tomeloos in te zetten voor de academische theologie. Ik doe dat aan de hand van drie kernwoorden: Visie, missie en passie.

Jouw **visie** kan ik niet beter verwoorden dan jij zelf in die lezing uit 2005: “de prediking van het Woord hangt ten eerste samen met de wijze waarop de aanstaande dienaren onderwezen en gevormd worden.” Bij alle beleidsmatige beslissingen over de vestiging van leerstoelen, de aanstelling van promovendi, de positionering ten opzichte van de PThU en haar academische partners, hield jij koers omdat je wist dat het theologisch onderwijs scharniert om de verkondiging van Gods Woord als de stem van de Levende.

Dat is een constante. In 1913 benoemde het hoofdbestuur de eerste bijzonder hoogleraar in de gereformeerde theologie, “om wat te Utrecht haperde, recht te zetten”. Dat is niet veranderd. Er hapert nog steeds van alles, in Utrecht, in Amsterdam en in Apeldoorn. Laat de Gereformeerde Bond geen verlangstuk – laat staan een spaarvarken – worden voor bestaande academische belangen. Maar vanuit een zelfstandige positie – positief en kritisch – bijdragen aan de bijbelse – en daarom gereformeerde – theologie, ten dienste van de verkondiging.

Vanuit die visie zag jij het als jouw persoonlijke **missie** om mensen nabij te zijn. Daar lag jouw hart en dat hebben wij als hoogleraren en docenten gemerkt en gewaardeerd. Je bent een metgezel, een vriend. Je hebt meegeleefd in tijden van vreugde en verdriet.

Misschien heeft het hoofdbestuur zich wel afgevraagd waarom ik twee jaar geleden mijn halve bezoldiging door de GB in wilde ruilen voor de TUA. Ik had het toch altijd heel zo goed gehad. Inderdaad. Maar ik dacht wel: ik kan beter weg zijn, voordat Piet weg is... Gekheid natuurlijk.

Maar toch... Piet, mede namens Anne-Marie – en ook namens mijn collega's en hun echtgenotes – wil ik je hartelijk danken voor je warme betrokkenheid. Je had oog voor onze soms wat eenzame positie. Je bad voor ons! Je kende ongeveer alle studenten van de studiedagen en studieweken bij naam. Daar kon je ook van genieten. Je zei het in 2005 zelf ook al: Het mooiste werk heeft in stilte plaats. “De ontmoeting van hart tot hart...”

Passie. Piet, je bent een gepassioneerd mens. Een emotioneel mens, en daarin ook kwetsbaar. Conflicten gaan je onder de huid zitten en je lijdt eraan. Ik snap eigenlijk niet waarom onze goede God iemand met jouw karakter riep om secretaris van de Gereformeerde Bond te in worden tijdens de pijnlijkste crisis uit haar geschiedenis. We weten dat je het nooit echt te boven bent gekomen. Het heeft je getekend, maar ook gevormd. Door het lijden aan de kerk lijkt je een beetje op je Heiland.

Passie is ook ijver. Niet het harde werken, maar de ijver die verteert. Het ontzag voor de Naam van onze God, de verwondering over de rijkdom van het Woord, het verlangen naar Gods glorie. Laat Piet Vergunst maar vergeten worden. Laat de Gereformeerde Bond maar vergaan. Als de Naam van Jezus Christus maar verhoogd en verheerlijkt wordt. Die passie voor Gods eer, die vreze des Heeren, die liefde – ja dat is het – die liefde voor de zaak van Christus hebben je op de been gehouden en gedreven om je werk te doen.

Ik eindig met jouw eigen woorden, Piet: “Het theologisch onderwijs vanwege de Gereformeerde Bond nadert een kruispunt. Bij het inslaan van wegen weten we ons zeer afhankelijk van de zegen van God, opdat Hij mogelijkheden schept die wij nog niet zien, opdat Hij theologen geeft die vanuit een natuurlijke verstrengeling van wetenschap en vroomheid de kerk willen dienen, opdat Hij hun onderwijs en onderzoek vruchtbaar maakt voor heel de kerk. En daarom belijden we dat onze hulp in de Naam des Heeren is.”

Piet Vergunst, van harte bedankt!